

Aşkıımız Kıymet Bilmeyenlerin Fırınlarda Yandı

Ve bir defa daha kurban edildi sevdâ
Yalın kılıç saldıran toplumsal tabulara
Hüzünü künyelerimize kazıyıp, başını öne eğip gittin
Oysa hayata sınıksız tutunduğumuz daldı

Boyun eğişle geriye, denize fırlattığın ümitler
Her hüznün bir uçurum değil midir hüznünle hüznülenen
arasında
Tuzaktaki kuşlar misali çırpınırm düşmemek için bu
uçuruma
Avcumda eritirim kalabalıkların ehlileştirilemeyen
vahşiliğini
En kızgın demirlerde dağlarız hayatımızı ferahlatan
anıları

Çıkıp gitti gülüşüme sakladığım hayalin
Döküldü hayatın dudaklarında damıyan tadları
Yokluğun yabanıl meyvelere döndürdü beni
Yalnız gönlümde can çekişen kuşlar bilir halimi

Şimdi yüreğim barut fıçısı eskîçağ zindanlarında
Gözlerinden kaçacak şimşeklerin kıvılcıklarını
bekleyen
Avuçlarını ısıtan ellerinin yerinde yabancı sisler kaldı
Zaman durdu günler can çekişir aksî yansıtmayan
aynalarda

Yine geceyi alıp uyurum seni özleyen koynuma
İlk değil bu bilirim son da olmayacak
En korkuncu şimşekler çakarken çocukken di
Ama bu gidişler iyice karartıyor içimin aydınlığını
Mehtaplarda vursa aydınlanmaz bu gönlün sahipleri

Eğer paylaşmazsan sevinci ağır bir yük olurmuş
bedeninde
Ağır ağır kanatamazsan yüreğindeki acıyı
Kaşınmayı bekleyen yara olurmuş gönlünde
Ne dostlarımızla sevinçlerimizi paylaşabildik uluorta
Nede neşter vurabildik acılarımızın kalbine
Usta bir hekimin sabıkalı ama usta elleriyle

Çakal sesleri türüyor ayrılığın sık kendir tarlalarından
Umudu çalınmış kadırgalar açılıyor tükenmeye yüz
tutmuş denizlerde
Sartıyor ümitsizlikler güz soğuklarının acımtırak
tadıyla
Geride hatıraların iç burkan melankolisi kalıyor
Sesiz bir çığlık gibi gökyüzüne yükseltiyor bakışlarını
İçimde kanayan yaranın sesini kimseler duymuyor

Aşkıımız kıymet bilmeyenlerin fırınlarında yandı
Şimdi yüreğimize örs ağırlığında düşen küllerdir
Hatıralarıma takılı kalan lirik bir türkü değil
Yüreğimde kuruyan taze bir gül yaprağıdır.

Ömer ULU

